

DABI ISTVÁN
VERSEK – III

TARTALOM

(van kitől mi...)
 A hóról
(mást ne akarj...)
(tanácsot adni...)
(kettőt szerettem...)
(a fejem felett...)
 (gondolatok egy beszélgetés után)
 Aki egyszer elment, ne térjen vissza
 Az élet
(a születésünktől kezdve...)
(ha elfogadom hogy vándorol a lélek...)
(elmennék...)
(hol...)
 Évszakok harca
 A volt férj látogatása
(A hit...)
(Hinni kell(ene) – mondják...)
(nézek erre...)
(Sok halott neve...)
(Ha a kicsit...)
(oly sok barátság...)
(a kissé torz fenyő...)
(a fiúk öleltek vadul...)
(a fiú karjai közt...)
(túl korán ébredtek bennem...)
(csak akkor különböznek...)
(fiatalon...)
(egyszer...)
(megállt a dombtetőn...)
(Mintha nem is itt...)
(ijedten lesett be...)
(sikoly...)
 Nyomtatási hiba
(Van értelme még...)
(egyre feleslegesebbnek érzem...)
(van ki sűrű erdőben barangol...)
(szél törte ágaival intett a fa...)
(elfáradtam – mondta...)
(Hidd...)
(lekéstem mindenről...)
(a sarkon állt...)
(amikor ősszel...)
(lehullott az utolsó levél...)
(Egy kisfiút megkérdezett egy kislány...)
 Az első agyvérzés után
(talán jobb lenne...)
(tudom...)
(képtelen vagyok hinni...)
(Reccsenve...)
(a láthatatlan Nagy Ismeretlentől remélve segítséget...)

Elhagyott udvaron
 Látogatás egy halott barát házában
(egy férfi és egy nő akaratából...)
 A természetben
 Napfogyatkozás
 Egy ismerős halála
 Egy házaspár
 Egy másik házaspár
 Az állat lassan...
 Az ember – állat
 A szörnyek között
 Jaj!
 A legrútabb...
(hajnalban ébredve...)
(játszunk mint gyerekek...)
(egyszer...)
(miért követeled...)
(vajon télen...)
(az ablakokon – jégvirágok...)
(mint a humuszban gazdag földbe vetett magokból...)
(nem értem...)
(sápadt árnyak rohangálnak körülöttünk...)
(azt hitte...)
(habár éjjel még a fagy az úr...)
(jöttem láttam...)
(a temető kerítésén át...)
(Bűn? Ártatlanság...)
(megkocogtatta az ablakomat...)
(bátortalan mondatfoszlányok...)
(hová...)
(érzések vihara cibálja...)
(Valójában...)
(sikerül-e végre lerántani...)
(honnan...)
(köröskörül...)
(a fák szégyellik meztelenségüket...)
(kétségbeesés és remény hullámai...)
(mintha...)
(ha mindenegyész kihalt nyelv...)
(amikor az ábrándok...)
(amikor hajnalban...)
 Feledékenység
 primitív
 civilizált
 Ime
 Megértés
 Okos – örült
 Ostoba – okos
 Változatok a magányra
(próbál olvasni...)

Gyűlölet
Halál
Meztelenség
Ember
Isten – Ördög – Ember
(áhitattal nézték...)
(a temető kapuján...)
Önimádat
A szerelem nemtelen
Három vers
Egy földre-szállt angyal kalandja
(csattanás...)
a tragédiám
Átélni
(bármit is mondunk egymásnak...)
Lázadó fák
(A falu...)
Magamat sajnálom
Aki néz – nem mindig lát
E játék
(amikor tavasszal feltámad...)
(az anyák...)
(azt mondják...)
(eszméletlenül hevert...)
(sohase kérdezd...)
(unalom közöny fáradtság...)
(menekülj...)
(elhinni még nem tudom...)
(a hívők...)
(a nedves földben...)
Láttam a fák között
(tegnap még hittem...)
(a késő őszi közönybe süllyedt csillagok...)
(fáradtan feküdtem...)
a búcsúzó óév
Amióta eljöttem
A mi romantikánk
A művész
A tízparancsolat
Baleset
Búcsú
Dal a szerelemről

Egy ismerős halálára
(Mily nevetségesek vagytok ti jámbor írók költők...)
Miért írok?
(halljátok meg...)
(csavargó voltam...)
(hiszek az igaz szerelemben...)
(porfelhőbe burkolózva...)
(bátortalan mondatfoslányok...)
(pénzhiánytól kínozva...)
(eltűnni...)
(az értelmetlenül...)
(szürke-vörös házfalak...)
(egykor az óceánok s a tengerek fenekén...)
(az ég felé nyújtogatják gyökereiket a fák...)
Erotika
(a távoli hegyek csúcsán...)
(nézz körül...)
(hittél az első szerelmes éjjelen...)
(nézd...)
(tántorogva ért el...)
Két tűz között
(az évszázados fák között...)
az évszakok anomáliája
Hozzád (NP)
(a háborúra, igaz, nem emlékszem...)
Ima
(amikor reggel...)
a jövő
(szenvedély szaggatta teste...)
(micsoda ördögi hatalom...)
(a valóság vastag függőnye mögött...)
(minden férfi életében...)
(megjelent a hold...)
(amikor a szürke égbolton...)
(az emlékek között...)
Hörgéssel végződő beszélgetés
(az egek visszhangzanak...)
(a nap...)
(mivel nem vagy férfi...)
Gyűlölködés, háború semmiért
(mint a kertemben...)

(...)

van kitől mi
más mitőlünk vesz búcsút
de vannak
akik váratlanul
tűnnek el az életünkből
és csak emlékképek maradnak
utánuk az agyunkban
de lassan azok is elhalványulnak
végül szinte teljesen eltűnnek
és csak véletlenül – olykor-olykor
egy illat-lebbenés
egy régi levéltöredék
egy könyvön hagyott ujjlenyomat
egy régen hallott szó
juttatja eszünkbe őket
de akkor már hiába keressük
és ha még össze is futunk
legtöbbször fel sem ismerjük egymást

2010. I. 17.

A hóról

a hó sokaknak
a tisztaság jelképe
és amikor elolvad?

a hó szürkül már
majd sár lesz mily csúf latyak
eltűnt a fehér

2010. február 9.

(...)

mást ne akarj
csak amit korod enged
így leszel boldog

(...)

tanácsot adni
másoknak könnyű de magad
egész mást teszel

(...)

kettőt szerettem
szerelemmel vadul de
eggyel csak élek

(...)

a fejem felett
sűrűn zuhog az eső
a lábam alatt
vékony ereken folyik
csendben a vérem
mit elmos az eső

(gondolatok egy beszélgetés után)

habár testvérek
más a tervük céljaik
egymást nevetik

hittem: megértelek
hinni akartad: értesz
látjuk: tévedtünk

sokszor próbáltuk
de minden hiába volt
maradjunk külön

2010. május 14.

Aki egyszer elment, ne térjen vissza

Körülnéztél, de sehol semmi,
Megértetted, tovább kell menni.

Évekig reménykedtél benne,
Miután visszajöttél Pestre,

Hogy itt végül mégis megleled,
Amire szükséged van neked,

De úgy látszik, most is tévedtél,
Mint mikor messzire elmentél.

Hitted, ott jobb lesz az életed.
Előbb jó volt, szinte élvezet,

Mégis minden idegen maradt,
Idegenek az újabb szavak,

S amikor ide visszatértél,
Mindenre értetlenül néztél.

S megértetted, idegen minden,
Visszatérés a múltba nincsen.

Az – maradt örökre idegen,
Ez – elutasított hidegen.

Ha kitéped a gyökereket,
Visszaültetni már nem lehet.

Aki egyszer elment, ne térjen már vissza,
Emlékeit vigye magával a sírba!

Az élet

el váratlanul
tűnni az életükből
ezt kívánom én

ez nem tőlem függ
fogadjuk el: az élet
kezdetét s végét

nem ismerhetjük
előre csak amikor
bekövetkezik

2010. VII. 23.

(...)

a születésünktől kezdve
gyűlnek körénk a holtak
mielőtt megismernénk őket
máris láthatatlanul mellénk állnak
egyszerre csak azt vesszük észre
hogy több a halott ismerősünk
mint az élő

(...)

ha elfogadom hogy vándorol a lélek
vajon a halál után
gyermekként születik újjá
hogy ismét a semmiből fejlődjön ki
vagy a földi élet folyamán
szerzett tudással tapasztalatokkal gazdagon
felnőttként folytatja az életét
a végtelenségig
egyre tökéletesítve önmagát?

(...)

elmennék
de akkor vissza is kell jönnöd

és ha visszajövök
itt kell maradnom

nem
újra elmehetsz

de hová
hogy vissza ne kelljen jönnöm

menj el
és bújj el
hogy meg senki se találjon

(...)

hol?
Itt
ott
mindenütt
sehol

mikor?
most
akkor
mindig
soha

miért?
ezért
azért
mindenért
semmiért

hogyan?
így
úgy
mindenhogy
sehogy

és tovább?
Ahogy akarjátok!

Évszakok harca

Vége a nyárnak
vagy már az ősz kezdődik
évszakok harca

hűvös eső szél
fáznak a fák a bokrok
fenn nevet a Nap

A volt férj látogatása

megérkezett
Köszönt
Körülnézett
Gúnyosan elmosolyodott
Szótlanul kiment
Az asztalon ezt a cetlit hagyta:
„Látom jól megvagy nélkülem.”

(...)

A hit
nem szentképek
szobrok csodálása
nem templomba járás
nem a papok szónoklatainak hallgatása
nem a Szent Írás szavainak elfogadása
a HIT
mibennünk van
vagy nincs

(...)

Hinni kell(ene) – mondják
valamiben/valakiben
bármiben/bárkiben
de ha nem tudok
sem Istenben
sem Ördögben
semmiben/senkiben
Lehet
ha hiszel
egy láthatatlan erőben
lényben
könnyebb neked
mert őtőle vársz tanácsot
támaszt
úgy gondolod
megsokszorozza az erőd
és mindent elviselsz
de hogyan

hiszen ő láthatatlan
vagy csak rejtőzködik
mint egy jótevő
vagy gonosztevő
aki el nem árulja magát
amíg csak véletlenül össze nem futtok
egy mélabús
szürke
ősz napon

(...)

nézek erre
nézek arra
sehol semmi
sehol senki
csak én
állok
a tér középpontjában
egyedül
de MINEK???

(...)

Sok halott neve
jut az eszembe éjjel
de élőké nem
megkérdezhetem
őket majd még egyszer ha
meg nem halunk
de akkor kiket
érdekel majd az a sok
elfeledett ember
akikről csupán
a dédunokák tudnak
ó okmányokból

(...)

Ha a kicsit
még kicsinyíted
egyszer biztosan
eltűnik teljesen
és mi parány volt
ezután semmi

(...)

oly sok barátságnak
oly sok szerelemnek
 van észrevétlenül vége
de egy holdfényes
 ősz éjjelen
megjelenik mindegyik eltűnt barátod
 szeretőd
és próbálják megmagyarázni
 megfejtani
az okot
de....
a Holdat váratlanul eltakarja egy felhő
és mindenki eltűnik újra
és továbbra sem ismerjük az okot
 és azt sem tudjuk
 hová vesztek ők

(...)

a kissé torz fenyő
bánatosan nézett végig
az egyszerre üressé vált kerten

az új háztulajdonos
kivágta
az összes szőlőtőkét
hoggy gyümölcsfákat telepítsen
 a gyermekeinek
hiszen ő már nem éri meg
az első almákat
 körtéket
a kertjében

a fenyő nem érti
hoggy miért kellett meghalni
kedves barátainak
ily feleslegesen
vagy mégsem?

(...)

a fiúk öleltek vadul
 szorítottak
 harapták a számat

a lányok?
nem kívántam a csókjukat
ha egy-kettőnek véletlenül
a számhoz közeledett az ajka
miközben a kezével
férfiasságomat próbálta felébreszteni
félrelöktem őket
előbb csak kedvetlenül
majd undorral
mert ököztük
csak azt kerestem
aki majd megszüli a gyermekemet
de a fiúk
a férfiak!!
és amikor megtaláltam
gyermekem leendő anyját
megpróbáltam
olyan lenni
amilyennek látni kívánt
de a csókja
sohasem
érdekelt

(...)

a fiú karjai közt
lángra gyúlva
pillanatok alatt
vele égtem
és forró füstünk
együtt szállt az égbe
a lány karjai közt
kelletlenül
meg-megrándultam
és jéghidegen
melléje gurultam
forró leheletével
hiába próbált felolvasztani
mint érzéketlen fabábút lökött le
végül az ágyáról

(...)

túl korán ébredtek bennem
az érzések
az érzelmek

a szerelem is
 eleinte nem volt tárgya
 előfordult
 megpillantottam valamit
 valakit
 és úgy éreztem, hogy belészerettem

de másképpen
mint mások
 nem válogattam
 nem fontolgattam
 lehet?
 illik?
 szabad?

Szerelmes lettem akár egy virágzó almafába
 egy játékos kismacskába
 egy szépen elkészített bútorba

de a leggyakrabban egy fiúba
 ritkábban egy lányba

és az eszembe sem jutott
hogy ki mit szól hozzá
mert én csak azt éreztem
 hogy szeretek
 hogy szerelmes vagyok
talán nem is volt ez testi vonzalom

csak valamilyen érthetetlen vágy
 hogy mellette lehessenek
 megérinthessem
 magamhoz ölelhessem

csak később értettem meg
 hogy mi is ez

(...)

csak akkor különböznek
 egymástól
 a más-más anyanyelvű
 emberek
 amikor megszólalnak

hiszen a gesztusaik
 az arckifejezéseik
 az érzéseik azonosak

ha nem szavakkal beszélénk
 talán mindig is
 megértenénk egymást

(...)

fiatalon
 egyedül akartam lenni
de ahogyan öregszem
 egyre inkább
 félek a magánytól
vajon így fél
a fa is
amelyik körül
kihalt az egész erdő
és most magában áll
és büszkén próbálja hírül adni
hogy itt egykor
 sűrű vadon volt
amiből egyedül ő maradt meg
csak azt nem érti
 hogy MIÉRT

(...)

egyszer
az eső elől
behúzódtam az eresz alá
felnézve
egy fecskét láttam
a fészek mellett ült
a telefondróton
az eget kémlelte
biztosan a párját várta
két napig ott üldögélt egymagában
de harmadnap már nem volt sehol
egy macska dörgölődött a lábamhoz
a bajszára ragadt tojáshéjtól
próbált így megszabadulni

(...)

megállt a dombtetőn
elnézett a távolba
de csak ködbe tűnő árnyakat látott
lassan lement a térre
nagy tömeg vette körül
és örült hangzavar

senkit sem ismert fel
és egy szót sem értett

(...)

Mintha nem is itt
ez országban születtem
volna. Csak vendég
vagyok itt, tudom.
Igazán sehol sem
érzem én magam
otthon. Magyarok
között lengyelnek érzem
magam, és Lengyel-
honban magyarnak.
Innen rohanok oda,
és onnan ide.
Mennék örökkön
mert csak a vándorúton
vagyok én nyugodt.

(...)

ijedten lesett be
a sötét szobába
a résen át
de mivel semmit
sem látott
bátran
belépett
pár perc múlva
büszkén állt meg a küszöbön
a sötétől
nem kell félni
az csak
a világosság negatívja

(...)

sikoly
hasított az égig
köröskörül
mélysötét volt
semmi sem mozdult
csak egy újabb sikoly
és hirtelen
feltűnt az égen
egy lángoló csillag

Nyomtatási hiba

íztelen
íze nincs
ízetlen
sértő
sőt undorító

(...)

Van értelme még
verset írni?

Valaki
valahol
valamilyen nyelven
valamilyen formában
már biztosan leírta
amit most leírni akarok
bár tudom
mégis leírom

és az is lehet
hogy éppen egy időben énvelem
valaki
valahol
valamilyen nyelven
valamilyen formában
ugyanazt a gondolatot
próbálja leírni

(...)

egyre feleslegesebbnek érzem
amit teszek

van még
ki elolvassa versemet?

És ha van is rögtön arra gondol
ezt már olvasta máshol
lehet
nem saját gondolataimat írom
hanem másét
hiszen több mint hatvan éve
csak olvasok
és magyarra
vagy más nyelvre fordítok
hogy megtudják
mire gondolnak mások
egy másik országban

más szavakkal
egy másik nyelven
De MINEK?

(...)

van ki sűrű erdőben barangol
más nagyvárosi utcákon jár céltalan
én a szavak sűrűjében keresem az utat
az egyik nyelvből
egy másikba
nagy türelemmel
mindig meg is lelem
a helyes utat

(...)

szél törte ágaival intett a fa
megpillantva engem
amikor odasántikáltam hozzá
és reszkető kezemmel
megsimogattam a törzsét

(...)

elfáradtam – mondta
leült
az ölébe tette a kezét
fejét kissé hátrahajtott
és elnézett a messzeségbe

már pár napja ül ott
szótlanul
mozdulatlanul
és senki sem mer odamenni hozzá
 megszólítani
 megérinteni

talán már nem is él

(...)

Hidd
hogy létezik Isten
ha úgy érzed
 úgy hiszed

úgy tanították neked
de engem ne kényszeríts
hogy olyasmiben higgyek
ami számomra érthetetlen dolog
ezért Istenben hinni
ahogyan azt a papok megkívánják
képtelen vagyok

(...)

lekéstem mindenről
lekéstem a nagy szerelemről
a nagy célok eléréséről
ügyetlen voltam
megijedtem
nem volt merszem
a végsőkéig harcolni
megfutamodtam
mindig
az utolsó percben
remélve
majd a következő alkalommal
de már késő
Mindenről lemaradtam

(...)

a sarkon állt
magába roskadtan
mintha nem látna senkit
csak a saját gondolatait
többen megtorpantak
megpillantva őt
a mozdulatlan alakot
ami mintha csak szobor lenne
amikor visszafelé jöttem
még mindig ott állt
de már kiegyenesedve
felemelt fejjel
élénk tekintettel
figyelve a környéket
és amikor észrevette
aki közeledett feléje
megelevenedett
és hozzá szaladt
majd együtt tűntek el
az egyik fasorban
összeölelkezve

minden nap
megismétlődik a jelenet
csak a szereplők mások
akiket egyszer már láttam
meg soha többször nem jelennek

(...)

amikor ősszel
olyan szomorkás minden
kedvetlen vagyok
én is jól tudom
nem hódolhatunk mi be
hangulatoknak
míg él az ember
ne üljön tétlen szótlan
megállás nélkül
tegyen valamit
ha mást nem: gondolkozzon
hisz csak addig él

(...)

lehullott az utolsó levél
egymásba fonódtak
a kopasz ágak
a törzs meg-megrándult
a fagyos szél csapásaitól
és apró kéregdarabok
potyogtak a földre
a fa
arra gondolva hogy meglátják meztelenül
sokáig zokogott

(...)

Egy kisleány megkérdezett egy kisleány
– Hol van a mamád?
– az nekem nincs
– énnekem csak két apukám van
– érdekes – mondta a kisleány
– énnekem csak két anyukám van.
– Lehet, – gondolkodott hangosan a kisleány
– az egyik mamád az én anyukám,
– És az is lehet, – mondta a kisleány

- hogy a te egyik apukád az én papám.
- És a papák egymást szeretik,
- és a mamák is egymást,

ezért van nekem két papám – mondta a kisfiú,
énnekem meg két mamám – mondta a kislány

Az első agyvérzés után

apró póklábak érezhetetlen érintése
a karon
a vállon
a nyakon
a fejbőrön
majd feszítő fájdalom a fejtetőn
az agyban
és megránduló kéz
megbicsakló láb
el-elakadó nyelvről nehezen legördülő szavak
tompá fájdalom fejben
lábra állni
lépni egyet
többet
elindulni
pár nap múlva
mint kisgyerek
és a félelem hogy...
de gondolni rá nem szabad
előre nem tudható
mikor...

$$(\dots)$$

talán jobb lenne
egyedül élni mindig
s nem gondolni soha
mi lesz hogy ha magadra
maradsz hiszen nem tudhatod
hogy lehet élni társsal
s aztán nélküle

$$(\dots)$$

tudom
hazudtam önmagamnak
egyszer
többször
honnan tudhatom?

s egész életemet
e hazugság irányítja

de hiszen akkor
nem is hazudtam
 mert így éreztem
 és ezt akartam

(...)

képtelen vagyok hinni
egy jóságos Öreg létezésében
 a Teremtőben
 az Atyában
 aki szeret

ő akarta

 az inkvizíciót
 a gyilkosságokat
 a háborúkat
 a népiirtásokat
 a gyűlöletet

vagy csak megengedi

de ha ő a Teremtő
miért teremtett gyilkosokat
és ha már ily sokféle embert teremtett
miért engedélyezi a gyűlöletet
csak azért mert nem egyformák az emberek
de ő a magas trónján
 csak mosolyog

egy ilyennek higgyek
egy ilyenben bízzam???

(...)

Reccsenve
letört egy faág
rőla a fészek
a tojásokkal
a fejemen landolt
két madár izgatottan nézte
majd megnyugodva
visszaültek a fészekbe
hogya a fiókáik
boldog családba születhessenek

(...)

a láthatatlan Nagy Ismeretlentől remélve segítséget
emelte tekintetét az ég felé
a szürke felhők mögül gúnyosan mosolygott a Nap
ott állt már mellette a Hold
ami értetlenül nézte
a Földön tehetetlenül csúszó-mászó embert
aki még mindig hitt a Nem-létező létezésében

Elhagyott udvaron

térdig érő gaz
itt-ott derékig
kóbor kutyák hátra hagyott nyoma
kikapart gödrök – csont sehol
letört gallyak
lehullott levelek
tavalyi avar
tavalyelőtti és régebbi rohadék
bogár-birodalmak
átfutó mezei egerek
csillogó hátú gyíkok
az erdőből idetévedt vipera sziszegése
szélsodort magokból kikelt
kapor-erdő
néhány elszáradt
vagy elázott fűcsomó
legyek szúnyogok raja
évtizedekkel ezelőtti holtak
menekülő emlékei

Látogatás egy halott barát házában

arrafelé
oda
hozzá
mellé
be
bent
körben
keresztül-kasul
ki

kint
mellől
onnan
el

errefelé
ide
csak volt

(...)

egy férfi és egy nő akaratából
szerelméből
vagy véletlenül
megszületett

Élt – mert így adatott
Meghalt – mert kellett

És egyesek emlékezetében tovább él – talán

Tudja valaki hogy ki is volt
hiszen ő maga sem tudta igazán?

A természetben

A kalapot le
Hogyan veszed, kérdezte
Tőlem egy gomba

Jé, nem nőtt hozzád
A hegedű, kiáltott
Fel egy tücsök

Bár van erszényem
Szólt búsan a kenguru
Pénzem soha sincs.

Napfogyatkozás

Pihennem kell, szólt
Pajkosan rám kacintva
S a Hold mögé bújt

Egy ismerős halála

Nem tudott járni
Évek óta, de felkelt
S némán távozott

Egy házaspár

Szerették egymást,
Megvetették, gyűlölték,
S együtt haltak meg.

Egy másik házaspár

Gyűlölték egymást,
Megkedvelték, szeretik
S örökkön élnek.

Az állat lassan...

Az állat lassan
Emberré lett de gyorsan
Visszaváltozott

Az ember – állat

Az ember – állat
El is hiszi ezt nem egy
Állati ember

A szörnyek között

A szörnyek között
Szépnek mondta mindenki
S ő el is hitte

Jaj!

Jaj! Felsikoltott
Megpillantva tükreben
Saját képmását

A legrútabb...

A legrútabb – szép,
Ha szeretettel nézed,
S a lelkét látod.

(...)

hajnalban ébredve
a rémálmokkal teli éjszaka után
örökké menekülve valami elől
aminek a nevét sem tudom
egy nyugtató tekintetet keresek
és a felém nyújtott kezét
de köröttem csak sötétben tátong az űr
és feleségem gúnyos hangját hallom
tőlem már el nem menekülsz

(...)

játszunk mint gyerekek
olykor elfeledve gondjainkat
nem gondolva semmire
nem látjuk a betegeket
a magányosokat
a szegényeket
csupán mi létezünk
de amikor mi vagyunk betegek
magányosak
szegények
haraggal nézzük az ablakon át
a boldogan nevető világot
és az ajkunkat
halk átkok hagyják el

(...)

egyszer
amikor félénk galambok
repdestek az ablakom előtt
megpillantottam közöttük
egy kicsi ismeretlen madarat
a tolla fehér csőre piros
a galambok nem törődtek vele
talán nem is létezett
csak a képzeletem szüleménye volt
váratlanul eltűnt az égen
fekete lyukat hagyva maga után a felhőben
– ezen a résen át intettek nekem búcsút
a csintalan napsugarak

(...)

miért követeled
hogy kérjek tőled bocsánatot
hiszen
aki szeret
kérés nélkül is megbocsát
de ha
a féltékenység már mély gyökeret eresztett a lelkedbe
akkor minek áltassuk magunkat
hogyan van még
felejtés

(...)

vajon télen
az emberek is
elhidegülnek
egymástól
a hideg levegő
és a hó
hatására
és hamarosan
mintha vastag jégréteg alatt
lennének
ami nem ereszti át
a baráti ujjak
melegét

(...)

az ablakokon – jégvirágok
az arcokon – mosoly
egyformán rejtegetjük
a házak belsejét
és az érzéseket

mikor tanulja meg végre az ember
szégyenérzet nélkül megmutatni
hogyan van a lakásában
és a lelkében

(...)

mint a humuszban gazdag földbe vetett magokból
bujó növényzet hajt ki
a megértésből közös érdeklődésből
kicsírázhat a szeretet

a száraz földön a legkisebb fűszál is elszárad
és ha túl kövér a talaj
a rengeteg gaz között megfulladnak a virágok
ugyanígy kell törődni a szeretet talajával is

(...)

nem értem
és soha sem fogom megérteni
hogy mit jelentenek a szép ruhák
a drága autók
a fényűző villák
a milliók a bankban
ha nincs miről beszélni
csak a kinézet a fontos
és ha nem fulladsz a borba
nem száguldozol autón minden cél nélkül
az életet unalmasnak érzed

(...)

sápadt árnyak rohangálnak körülöttünk
a város ködbe süllyed
csak az emlékezetünkben élő
rég holt ősök
kelnek szinte láthatatlanul életre
de nem tudom
mely korban vagyok
az idegen arcokat nézve
keresem a régen eltávozottakat
és nem értem
egy nemzedék örökkön él-e
vagy véges azt élet
vagy a halál után
mindenki él tovább egy új alakban

(...)

azt hitte
ez már a vég
bár csak most kezdődik
önálló léte

(...)

habár éjjel még a fagy az úr
már tavaszi napsugarak
keresik az árnyainkat
a kiürült szobákban
ahol egykor harcoltunk
a kisvárosi erkölcs-csöszök hívására
az ablakunk alatt
összegyűlt tömeg
ostobaságával és értetlenségével

mi már régen eltávoztunk
de ők feledni képtelenek
s egykori ablakainkhoz
a gyűlölet és a félelem
mérges kígyói kúsznak
nem tudva hogy a szobákban
már régóta senki sem lakik

(...)

jöttem láttam
de nem győztem
engem győztek le
és beleverték a fejembe
senki vagy
a NAGY SENKI
aki VALAKIVÉ soha
sem válhat
kivéve
ha FIZET

(...)

a temető kerítésén át
könnytől fátyolos szemmel
tehenek figyelik
a halottas menetet
és nem értik
hogy az emberek
miért nem a vágóhídon
végzik az életüket

(...)

Bűn? Ártatlanság?

Mindenki másképpen vélekedik
egyesek szerint bűnös aki lop
mások szerint ártatlan ha egy szegény
lop meg egy gazdagot

Bűnös aki gyilkol
de ártatlan ha önvédelemből teszi
és hős – ha a hazáját védi

Bűnös aki megcsalja a feleségét
de ártatlan ha megcsaltként teszi
és nemes lelkű ha a szerelem nevében cselekszik
különösen ha érdekből házasodott

Bűn? Ártatlanság?

Erre a kérdésre nem mindig találsz választ

(...)

megkocogtatta az ablakomat
és megszólalt
de nem értettem a szavát
csak az arcát meg a kezét látta,
és remegve
kedvetlenül
indultam utána
nem tudtam hová
de mentem
és másnap este
az ágyamban találtam magam
fáradtan nyújtózkodva
semmiről sem tudtam
nem emlékeztem
habár éreztem hogy voltam
valahol
valakivel

(...)

bátortalan mondatfoszlányok
törött szavak
matt szótagok
zajok neszek suttogások
fáradt ajkak között
levegő
elsatnyult izmok rángatózása
félálomban

amikor az elnehezült szemhéjak
lassan nyílnak
a reggeli égboltra
az ajtó- és ablakréseken át
ébredés
a rémálmokkal teli éjszaka után

(...)

hová
vállrándítás
honnan
vállrándítás
a szemekben rémület
gyűlölet
megvetés
Örület
űzzük el innen
azonnal

(...)

érzések vihara cibálja
mindenki testét
amikor a magányra gondol
arra ami volt
arra ami lesz
de senki sem teszi fel a kérdést magának
meddig
és miért
csak azt tudja hogy másmilyen
különbözik a tömegtől
és fél
hogy valaki felismeri
ezért gyakran kórházba menekül
ahonnan felgyógyulva kíván visszatérni az életbe
de minden hiábavaló
a halálig hordoznia kell a másságát

(...)

Valójában
az gyilkol-e
aki a harctéren
saját életét féltve
veszi fegyverével célba
az embertársát

Vagy az gyilkol
valójában
aki parancsra
kidobja
a halált hozó atombombákat
az alvó városokra

Vagy az
aki minden nap gyilkol
gúnyos szavakat
hintve szét

(...)

sikerül-e végre lerántani
a hétköznapi elfoglaltságok nyergében
mellettünk galoppozók szeméről
a tettett vaktság fekete szemüvegét
hogyan meglássák
az életnek nevezett vonaton ülő
útítársaik arcán
a reménysugarakat
hogyan valakit még érdekel
az ő állapotuk
és ennek a fenyegetett bolygónak a sorsa
vagy a közöny már örökre fészket rakott
az emberi szívekben
vagy csak álarcot viselünk
a huszadik század szégyenét

(...)

honnan
 faluról városba
hová
 falura városból
oda ne menj
 a falu túl csendes
a város
 túl zajos
akkor hová
tudom is én
talán a semmibe
és az hol van
sem itt sem ott – itt is ott is
mibennünk – a négy fal között
és mindketten mennek tovább
vissza oda
ahonnan elindultak
hogyan megismerjék a világot

(...)

köröskörül

unalom

közöny

érzéketlenség

apátia

és

pénzéhség

vagyonehség

szex éhség

egészségtelen testi vágy

érzések nélkül

csak egy éjszakára

és viszontlátásra

véletlenül

egy év múlva

tíz év múlva

vagy soha

és csak rohanás

kapkodás

hogyan legyen ház

autó

nő

vagy férfi

majd a sír

üres ház

élettelen tárgyak

igaz van gyerek

de megint csak

unalom

közöny

érzéketlenség

apátia

és állati vágy

pénzéhség

vagyonehség

szexéhség

majd a sír

üres ház

élettelen tárgyak

és valahol pár gyerek

vajon egyszer mindez véget ér

vagy minden folytatódik körbe-körbe

az első ember megjelenésétől

az utolsó eltűnéséig ezen a földön

és lesz-e majd folytatás egy másik bolygón

ahol időben elvetik az ember-magot

(...)

a fák szégyellik meztelenségüket
és mint az emberek a fejüket
ők száraz ágaikat
hajtják le mélyen
és imádkoznak
hogy az ég küldjön végre havat
befedni meztelen testüket

(...)

kétségbeesés és remény hullámai
mosták el
lengyel éveimet
és a vihar
a gyermekkor utáni űrbe vetett
ahol elfeledett faágakról
lógnak fejjel lefelé a múlt árnyai
tántorogva járok
mint aki évszázadok után
saját unokái között támadt fel

(...)

mintha
a haverok és a vodkával teli üvegek között
eltöltött hosszú estéket követő
álmatlan éjszakák
kergetnének ki a vén pályaudvarokra
hogy várjam az idegent
aki meg sohasem érkezik
de várni kell
érezem a felesleges könyvek
terhe alatt
olvasok de semmit sem értek
és egyre csak várom
azt a pillanatot
amikor minden
a napnál is világosabbá válik
és eltűnik
a kínzó fájdalom
s én nyugodtan indulok
a jól ismert vén pályaudvarokra
várni az ismeretlent
egy napon talán
mégis megérkezik
és az ISMERŐSÖMMÉ válik

(...)

ha minden egyes kihalt nyelv
hasonlóképpen
mint az ősszel a lombjukat hullató fák
a kultúra melegítő napja alatt
feltámad
egy napon már meg nem értjük
a testvéreinket
hiszen már most is
gyakran nem találunk
megfelelő szavakat
a közös nyelvben

(...)

amikor az ábrándok
kirepítenek minket
az áthatolhatatlan űrbe
és az álomkép
apró darabokra
mozaik kockákra törik
az átvirrasztott éjszaka után
nappal keresünk
mámort
a mindennapi gondok
hamis józanságában
fájdalmasan
emeljük fel elzsibbadt karunkat
az örök szentség
képzeletbeli isteneihez

(...)

amikor hajnalban
az égen lassan kihunynak a csillagok
üres szobámban ébredek
ahol nappal is sötétség honol
mert már régóta
senki sem nyitja ki az ajtóm
hogyan beengedje
a szerelem fénysugarát

Feledékenység

1

elfelejtette
hogy jó pár éve meghalt
testét kereste

2

nem emlékezett
ki is ő, férfi vagy nő
és lett kétnemű

3

nem tudta merre
induljon jobbra balra
egy helyben maradt

primitív

a primitív az
aki a másiknak hisz
mert meg nem érti

civilizált

1

civilizált az
aki késsel-villával
eszi a kenyeret?

2

vagy talán aki
frakkban nyakkendősen jár
az őserdőben?

Ime

8 éves koromban azt hittem rám zuhant az ég
megláttam egy csodás testű férfit aki félmeztelenül kaszált és megremegett az egész testem
9 éves koromban folyni kezdett a nedvem azt hittem a férfi fej mint tehenet
10 éves koromban szemlesütve reszketve néztem körbe-körbe
11 éves koromban belestem egy lány szoknyája alá
12 éves koromban semmi sem érdekelt de a mirigyeim működtek szüntelenül
13 éves koromban ismét lányra néztem de megundorodtam tőle
14 éves koromban gyönyörűnek találtam egy fiút
és megkóstoltam
a csókot
a lányé nyálas undorító
a fiúé szárazon édes

duzzadó mellek – viszolygás
ágaskodó lábközép – csodálat
keresni kezdtem magam – férfi
– nő
még mindig keresem
de minek
hiszen mindannyian emberek vagyunk
EMBEREK

Megértés

Becsukta a szemét
Befogta mindkét fülét
S megértett mindent

Okos – őrült

Az okosoknak
Minden náluk okosabb
Őrültnek számít

Ostoba – okos

Csak az ostoba
Képzeli magát mindig
Fő-okosnak

Változatok a magányra

1.
a tömegtől nem
lát ő embert mint más
az erdőtől fát

2
azt kívánta hogy
meg ne lássa őt senki
befogta szemét

3
bármerre is ment
sehol senki sem látott
sivatagban élt

(...)

próbál olvasni
a sorok között az üres
papírlapon is
telefon nélkül
hallja az üzenetet
fültre sincs szükség
magában beszél
társaságban nem minek
beszélnek mások

Gyűlölet

A gyűlölet, tudd.
Negatív előjelű
Forró szerelem

Halál

A halál – élet
Mit a halottak élnek
zavartalanul

Meztelenség

Meztelen vagyok
Ha fekete szemüveg
Nincs a szememen

Ember

Bár sárban heversz,
De gondolatod szárnyal.
A neved: Ember.

Isten – Ördög – Ember

1

Leszállt az Isten
A Földre és azóta
Nincs ki tisztelné

2

Feljött az Ördög
A Földre és azóta
Nem félnek tőle

3

Felszállt az ember
Az égbe s le a Földre
Ő – Isten s Ördög!

(...)

áhítattal nézték
a magasból leereszkedő
átlátszó gömbökben
érkező távoli követeket
egy ismeretlen
sohasem hallott világból
csak akkor rettentek meg
amikor hangos pukkanás után
a szemet maró folyadék
öntött el mindenkit
és az idegenek
szertefoszlottak

(...)

a temető kapuján
egy reggel ezt az írást találták
„Az emlékezetekben
őrizzetek meg minket
ne ezen a szemétdombon!”
és a temetőből nyomtalanul eltűntek
a csontok
csak az üres sírgödrök
ásítoztak
de a szemünk láttára
azokat is betemették
láthatatlan kezek

Önimádat

Téged szeretlek,
Mondta magát csodálva
A nagy tükörben

A szerelem nemtelen

A szerelem nemtelen. Csak a testnek van neme.
Az kényszeríti az agyat, hogy az egyik embert nőnek, a másikat férfinak nevezzék.
Pedig az, ami a hús-bőr ruhán belül van, sem ez, sem az, vagy ez is meg az is.
És csak a test miatt kell az egyiknek ezt, a másiknak azt tennie.
Bár sokszor éppen az ellenkezőjéhez lenne kedve.
Ebből származnak a konfliktusok.
Saját magunkkal, egymással, a társadalommal.
A test védelmében születtek szabályok, előírások, amiket azonban sokan semmibe vesznek.
Ezért nem egyszer kigúnyolják, megvetik, sőt sokszor meg is büntetik őket.
Meg kellene végre mindenkinek értenie, hogy a szerelem maga nemtelen.
Csupán a testnek van neme.

Három vers

1.

bezárta maga mögött
az ajtót
leszaladt a lépcsőn
lassan végigment
a kis utcán
ki a főútra
nézelődött
fel-felnevetett
nem szólt senkihez
csak ment

2.

megállt a sarkon
álldogált
kinyújtotta a nyakát
forgatta a fejét
körbejártatta a tekintetét
kissé megroggyant a térde
fejét lehajtotta
visszafordult
ment

3.

bement a kapun
felszaladt a lépcsőn
elővette a kulcsát
kinyitotta az ajtót
belépett a lakásba
azóta senki sem látta
bár még most is keresik
mindenütt

Egy földre-szállt angyal kalandja

a fékcsikordulásra megtorpantak
ijedten nézték a rohanó férfit
aki a hátára zuhant az autó lőtt
és amikor az átrobogva rajta
pár méterrel arrébb megállt
ő felugrott leporolta a ruháját
és mosolyogva nyújtotta kezét
az egész testében reszkető holtsápadt sofőrnek
majd fűtyörészve indult tovább
a bémészkodók meglepetten látták
hogy a lába nem érinti a talajt
lassan felemelkedik a magasba
és eltűnik a felhők között

(...)

csattanás
 odanézett
 megérintette
 megkopogtatta
 felemelte
megszagolta
beleharapott
visszatette
 becsukta a szemét
 elaludt
reggel sehol sem volt

a tragédiám

a tragédiám
hogy megszülettem
nem egyszerűen embernek
hanem ettől az anyától
ebben a családban

a tragédiám
hogy megszülettem
de nem korábban
se nem később
hanem ebben a korban

a tragédiám
hogy gondolkodom
de nem úgy mint az embertársaim
nem úgy ahogyan illik
hanem ahogyan a kedvem tartja

a tragédiám
hogy gondolkodom
de nem az anyanyelvemen
nem a kiválasztott nyelven
hanem amihez éppen kedvem van

a tragédiám
hogy élek
de nem úgy mint a többség
és nem úgy mint a kisebbség
hanem ahogyan nekem tetszik

a tragédiám
hogy meghalok (biztosan)
nem úgy mint mások
nem akkor amikor kell
hanem ahogyan én akarom (talán)

a tragédiám
hogy megszülettem
hogy élek
hogy gondolkodom
és meghalok – habár már tudom
– nem egészen

Átélni

nem csak élni
de át is élni mindent
ami téged körülvesz
ami suttog neked
ami lelkesít
amim kényszerít
ami megharagít
ami megörvendezett
ami elszomorít

és másokat kényszeríteni hogy éljék át
ami őket körülveszi
amit suttogsz nekik
amivel lelkesíted
amivel kényszeríted
amivel megharagítod
amivel megörvendezetteted
amivel elszomorítod őket

íme a kötelességed
az életben
és talán a halálod után is

(...)

bármit is mondunk egymásnak
csak azt halljuk meg amit mi magunk akarunk
bármit is mutatunk magunkról
csak azt látjuk meg amit mi magunk akarunk
bár mindig azt kívánjuk hogy megismerjük egymást
de hiszen legtöbbször saját magunkat sem ismerjük
mert magunknak is csak azt mondjuk amit akarunk
és mások abból meg mást hallanak
mert magunknak is csak azt mutatjuk amit akarunk
és mások abból meg mást látnak

Lázadó fák

néhány fa fellázadt és összebeszéltek
hogyan elköltöznek
de mivel a gyökereik nem engedték
egymásba kapaszkodva
kitépték egymást
a földből gyökerestül
és az ágaikra álltak
hisz azok állandóan mozognak
de így sem jutottak messzire
mert a vékony gallyak nem bírták a terhet
és girbe-gurbán csak haldokló kígyókként
kúsztak el pár métert

másnap reggel az utat
kidőlt fák torlaszolták el
pedig éjjel
még csak szellő sem fújdogált

(...)

A falu

 a városok édesanyja
 az idősebb nővérük
vagy az állatok bűzétől terhes csend
 a szomszédok kíváncsi tekintete
 a pletykás vénasszonyok hosszú nyelve
 a betolakodókkal szembeni ellenszenv

A falu

 az én tévedésem
 az én kudarcom
 az én sírom

Magamat sajnálom

már nem az anyámat sajnálom
a mozdulni is alig tudó
házsártos vénasszonyt
sem a szomszéd bácsit
ki egyedül tesz-vesz a házban
s nincs kihez szólnia
sem a kórházban magatehetetlenül fekvő beteget
akiről néha még az ápolónők is megfélelkeznek
hanem saját magamat
hiszen egyszer én is
lehetek mozdulni alig tudó
magányos öregember
vagy magatehetetlen beteg
bármennyire is tiltakozom
még a gondolat ellen is

honnan tudhatom most
hogymi lesz holnap holnapután
vagy csak évek múlva

Aki néz – nem mindig lát

Átnéz

az ablakon – látja az utcát
énrajtam – mintha nem is lennék

Benéz

az ablakon a szobába – kíváncsi nagyon
énhozzám – meglátogat egy percre

Belenéz

a lábasba – már éhes
a szemembe – de semmit sem lát ha nem akarom

Felnéz

a hegytetőre – csodálja az ott ülő sást
énrám – csodálja a tudásomat

Kinéz

az ablakon – az utcát figyeli
énbelőlem valamit – terve van velem vagy fél tőlem

Körbenéz

nem tudja hol is van

Lenéz

a szakadékba – lezuhant roncsok hevernek ott
engem – de akkor miért néz rám?

Megnéz
de fel nem ismer
Ránéz
egy pillanatra s elfordítja a tekintetét
Szétnéz
erre-arra tétován
Utánez
mert nem biztos a dolgában
Visszanéz
még egyszer utoljára
és elgondolkodik:
érdemes volt ennyit nézni?

E játék

E játék
elég
minek
tovább
vége
és
semmi
ti akartátok
elég
vége
ez csak játék
kivel
velem
minek
elég
a fák
a házak
az emberek
senki
te
én
de minek
el
vissza
ahonnan jöttem
de honnan
ide
hová
és minek
Én
és Te
és Ti

és mi
 Mi
 de minek???

(...)

amikor tavasszal feltámad
a föld
mi is előbújunk téli sírunkból
és a múlt fáradt árnyait keressük
de hiába
mert mi is árnyak vagyunk
és minket sem lát meg senki

(...)

az anyák
azért szülnek
hogy egy magányos éjjel megértsék
már nincs fiuk
akit hosszú éveken át kísértek
egyre messzebb
lépkedve mögöttük
míg végül eltűnt
egy utcasarkon
egy másik nő
karjába omolva
és hírt
egyre ritkábban
kapnak az anyák
akik lassan
magányosakká válnak
és már csak
a legutolsó búcsúra várnak

(...)

azt mondják
 túl sokat teszel
 de mind ennek semmi értelme
 sem értéke nincs

egyáltalán van valaminek bármilyen értelme
 bármilyen értéke

ezen
 a háborúk
 és békék között

hánykolódó Földön
ami visszatartatlanul a lakói
és saját maga
megsemmisítése felé rohan?

(...)

eszméletlenül hevert
vértócsában
még lélegzett
egyre halkabban
és egyre rövidebb pillanatokra
nyitotta fel szemét
és intett a mellette elhaladóknak
de mindenki undorral nézett rá
és gyűlölettel köpött
és hangosan mondták:
látjátok milyen részeg
s a közeli padon
ketten osztzkodtak
a haldokló zsebében talált pénzen
és amikor a rendőr odament hozzá
egy véletlenül arra járó orvossal
már csak a halál beálltát
tudták megállapítani
miközben a már tiszta ruhába öltözött gyilkosok
a szájtatók között
undorral ismételték:
így döglük meg minden részeges

(...)

sohase kérdezd
hogya örülök-e
vagy bánkódom
az igazat meg nem mondom
és ne kérdezd
hogya szeretek-e
vagy gyűlölök valakit
mert hazudni fogok
csak miután lerántod
arcomról a maszkot
látod meg az éneket
de honnan tudhatod
hogya az álarc alatt
nem egy másik álarc van
a végtelenségig

(...)

unalom közöny fáradtság
így jellemezhetjük
az együtt töltött utolsó éveket
mondaná mindenki látva a tükörben
az unott arc kifejezéseket
hallva a türelmetlen kiáltást
 az átdolgozott nap
 az álmatlanul töltött éjszaka után

lehetséges
hogy mind ez csak optikai csalódás
és a lelkünk mélyén
ugyanazok vagyunk
mint húsz évvel ezelőtt

(...)

menekülj
mert holnap
 már túl késő
bátran
 mielőtt
magába szippant
a megszokások szürke mocsara
 az érzelmek
 a szenvedélyek
színüket vesztik
és lassan eltűnnek
az ősz hajszálakból szőtt
 halotti lepel alatt

(...)

elhinni még nem tudom
hogy hiába várlak
 levelet írni minek
 választ úgysem kapok
amikor a házad előtt járok
nem látom az ajtóban
jól ismert alakod
és az ablakon sem lebben a függöny
mert már csak az álmaimban létezel
bár lehet a felhők közül
néha lepillantasz rám

(...)

a hívők
az eget nézik
ott keresve istent

a hitetlenek
önmagukban
keresik

de ébren senki meg nem találja
csak álmában érzi
az őt védő
láthatatlan lény
forró leheletét

(...)

a nedves földben
szűk barlangjaikban a földigiliszták
sárkányoknak képzelik magukat

feszülten figyelik
az utcán lépdelő embereket
és rémülten bújnak el
a föld nedves felszíne alatt
lakozó sárkányoktól
nem félő óriások
halált-hozó
talpa elől

Láttam a fák között

láttam a fák között lopakodott egy árnyék
néztem feszülten mintha valakit várnék
akinek már régen itt kellene lenni
én csak állok és kérdelem mennyi
év telt el azóta amikor eljöttem szótlan
nem is tudom él-e még és hol van
de az árnyék jön lassan felém
meg-megtorpan látom szemében ott a remény
és már tudom ő az akit várok
de közöttünk itt e mély árok
már nyújtom a kezem feléje
és sóhajtok: bárcsak elérje
de ő némán néz és fordul is vissza
könnyeimet a homok gyorsan beissza

ez álom volt még csak nem is árnyék
mégis kiáltok: állj meg várj még
és sebesen átugrom az árkot

rohanok mert ő vár ott
ahol állt akkor szótlan
tudom hogy ő örökkön ott van
de jaj szertefoszlik az árnyék
én kiáltom újra meg újra várj még
várj még....
várj még...
várj még...
egyszer úgyis megtalállak...!!!

(...)

tegnap még hittem
az ébren látott álmok
megvalósulásában
de ma
rózsaszínű szemüvegem
összetört
és körülöttem
csak a távolban és régen
elhunyt ősök árnyai járnak
akiknek a nevét sem hallottam soha
és őket is lassan eltakarja
a feledés-színház ködfüggönye
és mi magunkra maradva állunk
a nagyvárosi utcán
azzal a reménnyel
hogy találkozunk
a jövő még meg nem született színészeivel
amikor mi már nem is létezünk

(...)

a késő őszi közönybe süllyedt csillagok
szürkés fényében
kinyílt pár eltévedt virág
a félholt mezőn
de amikor reggel
arra jártunk
megálmodott közös életünk
elképzelt gondjaiba merülve
hiába kerestem
ezeket a virágokat
hogy esküvői koszorút fonjak
csak kiszáradt kórók
figyelmeztettek
az elkerülhetetlen télre

(...)

fáradtan feküdtem
félálomban
amikor bekopogtak az ajtón
és belépett az árnyékom
átható hangon megszólalt:
kelj fel
és indulj
az ismeretlenbe
hogy megismerje
én azóta csak megyek
le nem térve
az árnyék kijelölte útról
de az ismeretlent
még nem ismerem
és tudom
soha meg nem ismerem

a búcsúzó óév

mint vihar tépte cédrus
állt az út porában
kezében görbe bot
a vállán kopott tarisznya
a fején lyukas kalap
visszafordult még egyszer
fáradt tekintetével megsimogatta gyermekeit
és határozott léptekkel indult
a Csak-volt sűrűjébe

Amióta eljöttem

amióta eljöttem tetőled
magamban járom én ezt a földet
nélküled oly sivár itt minden
te vagy a vágyam te vagy az isten
álomban megjelenysz minden éjjel
és szigorú szemmel egyre kérdelek
„miért hagytál el engem te kegyetlen
miért játszottál így a szívemmel”
szótlanul csak a gyöngyöt mutatom
mit szememből hullatok utamon
isten egy útra mért üztél minket
miért zúztad össze szíveinket
nélküled gályarabság az élet
távoli szerelmem hívlak téged

A mi romantikánk

Ti

múlt századból itt maradt öregek
gyakran szemünkre vetitek
hogyan nem szeretjük a romantikát

tévedtek

a mi romantikánk csak átváltozott

ti régóta ismert kedvesetek fehér kezét megérinteni is félve
sétáltatok a Sziget hús árnyat adó fái alatt

Trisztán és Izolda

Romeo és Júlia

szerelméről ábrándoztatok

de nem mertétek bevallani érzéseiteket

és megadóan túrtétek

apátok parancsát

és férjhez mentetek egy gazdag öregúrhoz

aki szerelmet már aligha adhatott nektek

vagy feleségül vettetek egy gazdag de éjcsúnya lányt

kitől undorodtatok mint a rút varangytól

ti csak álmotokban ismertétek a szerelmet

és ezt neveztétek romantikának

a mi romantikánk élő való

bár kissé durva

mert nekünk az a romantika

hogyan nem tudjuk kit ölelünk a kapu alatt

– lehet másnap gyilkosságért ítélik el

vagy holttestét veti ki valahol a Duna –

vagy kihívón csókolózunk a buszon

és ez a mi romantikánk

az ösztön-láva megállíthatatlan bugyogása

a nem-tudom-ki akarása

a szerelem-nélküli Szerelem őrvongása

és megbotránkozva néztek minket

ti fáradt öregek

s nem értitek meg háború-utáni és háború-előtti tombolásunk

szokatlan formáit

a lázas remegést

a fájdalmas búcsúkiáltást

mibe beleolvad a már ledobott

és a ledobandó bombák robaja

és az elfúló álmokat

és azt mondjátok megöltük a romantikát

pedig a mi romantikánk csak átalakult

az átélt háború borzalmi között

A művész

A művész minden
azaz senki

ő a szaharai jéghólepel
az antarktiszi trópusi nyár
és a vízesés a síkon

ő a repülő teknős
a mászó keselyű
és az ormány-nélküli elefánt

ő a szépség a csúnyában
a gyönyörűben a rút
és a harcban a nyugalom

ő az emberben az állat
az állatban a lélek
és a hullában az élet

ő a megtestesült szeretet
az alakba nőtt gyűlölet
az ÉLET

a művész senki
mert ő minden

A tízparancsolat

Mózes
éjjel
üldözött népe vérző szívét
látta a bokorban
s hallotta
vezérlő lelke
dübörgő szavát
és reggelre kelve
kőbe véste
álom-szülte gondolatát

Baleset

négy kerék felordít
bordákra fagy rá a sikoly
gyerek visít zokog
és hír kering mikor mikor
e percben a ház előtt
az autó alá bukott
egy összetört részeg
sápadt csavargó megbukott

a mi szerelmünk szenvedés kínlódo szárnycsapás
meg nem tudhatja soha soha más
a mi életünk – elgázolt kutya vonyítása
minek nincs hozzáfogható mása

a mi szerelmünk távoli szél-üzenet
szellő röppenti tova a falevelet
amire nagy betűkkel írtam: szeretlek
tudd meg egyre kereslek
bár nem vagy itt elmentél messze
ha leszáll az este Pestre
és kigyúlnak a neonok
és hosszú utamra indulok
s nézem kik jönnek szembe velem
már mindegyiket ismerem
de te nem vagy köztük nem írsz nem hallom a hangod
furcsa harmóniába fonódnak a hangok
a házak fölött hallatszik egy távoli zene
rég feledt szerelmek éber szelleme
elmentél elvitt a vonat
azóta gondolok rád sokat
folyton agyamban zakatolnak a kerekek
én eszelősen nevetek
mert a mi szerelmünk már semmi
utánad kellene menni
követni porba írt nyomodat
a szél egybefűjta a nyomokat
nem tudom hol vagy lehet hogy éppen
te is útra kelsz most értem
elmentél eltakartak a hegyek
én most indulok utánad megyek
mert oly rossz itt egyedül nélküled
rám dől a szeretet-épület
és a romok érzem összenyomnak
köröttem fekszenek álom-halottak
arcukon nyugalom mosolyog
ó ti undorító hulla-mosolyok
jaj gyorsan menekülni innen
itt nincs sem ördög sem isten
itt csak mi vagyunk ketten
s fetrengnek a szennyben elfeledten
elmentél zakatoltak a kerekek most is hallom
valaki kopog az ajtón
felugrom ijedten rohanok hozzád
érezem te jöttél csak a táviratot hozzák
„hősi halált halt a határon”
gyorsan ébredek tudom ez is csak álom
de megyek kereslek mindenütt
a szerelem a mi istenünk
érezem bennünket megsegít
távolból látom az Altáj hegyeit

és hallom elfülő kiáltásod
„Az a régi szerelem legyen áldott!”
és elterülsz a porban
én is rád borulok holtan...

Ott ült a lány szemben velem, magába roskadtan hallgatta a legfrissebb híreket. Ha a határ-incidensekről esett szó, mindig összerezsent. Lassan felállt és tapogatózva elindult Kelet felé. Láttam szemében az Altáj havát, a Volga és az Amur kék hullámain. Ment lassan, tapogatózva, mint egy most látni kezdő vak, aki elindul a fény felé. Így haladt ő óvatosan az imádott SZERELEM felé...

Egy ismerős halálára

sápadt gyászruhás tömeg
körültük néma kövek
alól lesnek a béna holtak
akik nemrég épp oly élők voltak
mint ők e síró szentek
kik most új halottat temetnek
arcukról tompa gyász mered
és suttogják a neved
ki hullsz a sírba éppen
s élnek tovább magányos éjben
nélküled rájuk új nyár köszönt
de könny-özönt
a langyos szellő felszárítani nem tud
hisz a szeretet elhullt
rágó arc remegő ajak
érthetetlen kín-szavak
zokogó reszketés fájdalom
sikolt a szemekből áthatón
– már nem él csak volt
nem ember csupán megkínzott holt –
fekete gyászlepel
angyal szárny a légbe emel
bár hull rád a por
már nyugton alhatol
tested nem tépi szenvedés
és nem marcangol sok nehéz
gondolat
felidézem élő voltodat
de sírodon a halál felnevet
míg jajonganak az emberek
az utolsó göröngy is koppan
s maradsz a mélyben te holtan
hazafelé indul a gyászoló tömeg
vagy már te is por és törmelékkövek
felröppen még egyszer a fájdalom
az enyészet búzlik már áthatón
halott megyünk itt hagyunk

$$(\dots)$$

Miért írok?

55

ha a ház előtt kocsi haladt
de írtam
 gyűltek a sorok
 nőtt a papírhalom
írtam
bár nem tudtam még
 minek
de ösztönösen dőltek belőlem a szavak
s megrögzött vágyam lett az írás mint a csók
ha tollam a papíron megakadt
úgy éreztem mintha kedvesem hagyott volna el
írtam
rengeteg papírt kényszerítettem tollammal nászra
és születtek
 apró gyerekek
 rejteni való fattyak
 kiket legszívesebben meg sem szülne az anyjuk
de írtam rendületlen
 vak hittel
 hogyan elolvassák soraimat
írtam
szekrényemnek
asztalomnak
és szobám padlóján heverték a versek
 közülük egy sem
 kellett senkinek
de írtam
egy nap azonban megvilágosodott agyam
s feltettem újra a kérdést
 hogyan
 mivel
 minek
és elnyelte a kályha minden versem
de újra
kopogtak a szavak halántékomon
szerelemre lobbant a papír meg a toll
és írok
hogyan – gonddal
mivel – hévvel
s minek – mert kell

(...)

halljátok meg
 a ki nem mondott gondolataitokat
olvassátok el
 a le nem írt szavaitokat
mondjátok ki
 a csírázó vágyaitokat

bátran
szégyenérzet nélkül
hiszen sokan mások
is így gondolkodnak
és így akarnak beszélni
 olvasni
 hallani

(...)

csavargó voltam
az is maradtam
elsődleges hazám
ismeretlen útjainak
vándora
ahol a tengermelléki évek után
a szürke magányba süllyedek
mint az eltévedt vad
aki a mocsárban keres
tiszta vizet

(...)

hiszek az igaz szerelemben
 az igaz barátságban
dúdolta az úton hazafelé
s a szobában megpillantotta a feleségét
 a legjobb barátja karjaiban

(...)

porfelhőbe burkolózva
fehér lovon jön
 az ÉLET-HERCEG
ajándékait szórva
a járdán álldogáló
a hitetlenség és unalom rongyaiba
öltözött tömegnek
és amikor már látja a szemekben
 az öröm és a hit villanásait
hirtelen eltűnik a föld alatt
mintha nem is lett volna
de a megajándékozott és boldoggá tett emberek
addig keresik
amíg csak meg nem győződnek arról
 hogy csak a tavasz varázslata volt
és mindent ismét szürke köd takar

bátortalan mondatfoszlányok
szavak
eltompult hangok
zaj neszek
fáradt ajkak között
kibocsátott levegő
petyhüdt izmok rángása
félálomban
és az elnehezült szemhéjak felnyitása
pillantás-löveg
az ablak- és ajtórésen át
a reggeli égbolt felé
ébredés
egy rémálmodokkal teli éjszaka után

pénzhiánytól kínozva
kelt fel
de a kapuban
egy teli pénztárcára bukkant
csak amikor fizetni akart
vette észre
hogy még mindig alszik

eltűnni
örökre
hogy nyomunk se maradjon
a fiaink a lányaink
felejtsek el
ki volt az apjuk
s ebből tanulva
soha senkinek
ne adjanak életet

vagy mégis
egykor minden megváltozik
és mindennek lesz értelme
ezen a Földön

(...)

az értelmetlenül
folydogáló életbe beleunva
álmban vonatkerekek alatt kerestem menekvést
de hajnalban
amikor a Nap
első sugarai az arcomat simogatták
hittel tele ébredtem
és elindultam felfedezni
egy eddig ismeretlen bolygót
amin hozzám hasonlóan gondolkodó lények élnek
de pár hónap múltán
onnan is menekülnöm kellett
mert megértettem
hogyan nincs erőm
levetni vállamról
a régi földi gondokat
és tanácstalanul meg céltalanul szállva képzelet-szárnyakon
eltűntem a világűrben tátongó
fekete lyukban

(...)

szürke-vörös házfalak
a balkonok is pirosak
pár kopasz fa
arrébb alacsony sárga épület
hosszú balkon-sor-folyam
 emberek nélküli
 házak
beton-dzsungelek
vadállatok ordítása
majom-zsivaj
madárcsicsergés nélkül
csak elfojtott hangok a falakon túl
 és autókerekek alatt
 fröccsenő víz loccsanása
csend
rémítő csend
belefájdul a fejünk
íme egy késő délután
az ablakom előtt

(...)

egykor az óceánok s a tengerek fenekén
a sűrű ragadós iszapban

apró petékből
parányi rovarok keltek ki
hogy évmilliókon át
bonyolult folyamatok eredményeképpen
mindentudó emberekké váljanak
akik lassan
évmilliók alatt
ismét rovarokká változnak
majd iszappá porladva
új élet csírázik
amiről senki sem hallott
de mindenki hiszi
hogyan az élet örök

(...)

az ég felé nyújtogatják gyökereiket a fák
leveles ágaik a földben rohadnak
a madarak messziről elkerülik
a görcsbe rándult törzseket
amikor segítségért kiáltoznak
önmaguk sem értik
hogyan miért az ágaikon állnak
s a kéreg alatt rejtőző szemek
meglepetten figyelik
a kék földet
de oda senki sem lép
segíteni
mert ebben az őrült világban
mi is
kézen járunk

Erotika

láttalak
mint a tengerből felbukkanó óriást
talpad alatt megremegtek a partok
és én
leborultam előtted hogy imádjam
az Erőd

láttalak
mint a hullámokra emelkedő Európát
gyöngyszemek csillogtak a testeden
a Nap fényében
leborultam előtted hogy imádjam
a Szépséged

láttalak
mint fegyveres amazont
aki kegyetlenül támad az ellenségre
és én
leborultam eléd hogy kérjem
a Kegyelmed

(...)

a távoli hegyek csúcsán
egy kis kápolnában
a felhő-oltár előtt
letérdeltem hogy imádkozzam
az ismeretlen istenhez
amikor kettéhasadt
a szentély teteje
és a résen át
megpillantottam önmagam
kell hogy minden ember
a saját istene legyen
akiben hisz
és akinek a tanácsait követi?
vagy ez csupán
mitőlünk függ?
mind a mai napig nem értem
bár ezerszer álltam térden
az oltár előtt
és minden alkalommal
más-más arcát
mutatta nekem az Úr

(...)

nézz körül
egyedül vagy
csak a régen eltávozottak árnyai
követnek hosszú seregben
hangtalanul
mintegy a képzeletedben
bár látod
e kétdimenziójú alakokat
a háromdimenziójú térben
nem érted
honnan kerültek ide
hiszen árva vagy
nem emlékszel sem az anyádra
sem az apádra

de lehet éppen ők
hívták az őseidet
hogyan vigyázzanak rád
ha ők maguk
nem tudták
képtelenek voltak
vagy egyszerűen nem akarták
teljesíteni szülői kötelességeiket

magad lépdelsz
de látod az árnyakat
és hallod érthetetlen suttogásukat
és már tudod
hogyan nem vagy magányos
habár egyedül élsz

(...)

hittél az első szerelmes éjjelen
elsuttogott szavakban?
hittél az ismeretlen férfi-ujjak
érintéseinek?
hittél a szobádba csábított barátok
mosolyának?
hittél egyáltalán valamiben?
mert néma voltál
nem feleltél a kérdésekre
az érintésekre
a mosolyokra
csak feküdtél behunyt szemekkel
összeszorított fogakkal
a közöny álarcával az arcodon
és csak a csípőddel a lábaiddal
adtál jeleket
hogyan még
hogyan már elég
vége
és ugyanilyen némán vezetted ki vendégeidet
a kapuhoz
csak most öregkorodban
beszélsz
de már nincs kihez
mert magadra maradtál
hiszen hinni teneked senki sem tudott

(...)

nézd
hosszú árny suhant át a ház fölött
és hirtelen eltűnt
mondta egy fiú
aki érdeklődve szemlélte az eget
de a másik árnyat
maga mögött
nem vette észre
csak a rémület karmait
érezte a nyakán
és állati ordítása
felébresztette az egész várost
de amikor odarohantak
már senki sem volt ott
a szülők hiába keresték fiukat
csak egy örült messzire hangzó kacagása
volt a válasz hívó szavukra
egy pillanat múlva
a város ismét elszundított
a száraz déli csendben

(...)

tántorogva ért el
a Vadmacska ajtajához
ott megállt
mintha kijózanodott volna egy pillanatra
majd elzuhant
a járókelők figyelemre sem méltatták
mert minden nap hevert itt valaki
akit a rendőrség elszállíttatott
 hol a kórházba
 hol a temetőbe
csak egy gyerek kérdezte meg kíváncsian
mi történt a bácsival
miért nem segít neki senki
de választ nem kapott
s a férfi ott feküdt eszméletlenül
estig
amikor felállt
leporolta a ruháját
és elégedett mosollyal az arcán
elindult hazafelé
vissza-visszafordult
de a kocsma esti vendégei
észre sem vették
egyedül az éjfélkor az ajtót bezáró kocsmáros
morogta az orra alatt

eggyel kevesebb
és másnap reggel az emberek
unottan olvasták
az emberi közönytől szóló cikket
és kíváncsian nézelődtek
talán azt remélve
hogy ismét megjelenik valaki
akire közömbös tekintetet vethetnek

Két tűz között

amikor megpillantottam a lányt
erősebben megdobbant a szívem
és mint megszállott rohantam utána
az egész városon át
s amikor eltűnt egy nagy kapu mögött
órákig álltam a házzal szembeni fa alatt
s amikor később megjelent
már az álmaim megvalósulását láttam benne
és a vágy láthatatlan szálai
átfonták őt
megtorpant hozzám szaladt
és bevezetett magához

hónapok múlva
amint szerelemtől részegen
sétáltunk át a parkon
a tekintetem hirtelen
egy mosolygó fiúra esett
és megfélelkezvén a lányról
a fiútól kértem engedélyt
hogy az ő karjaiban találjak
gyönyört és nyugalmat

de hónapok múltán
ismét találkoztam a lánnyal
és a fiú szomorúan nézte
a távolodó szerelmespárt

de boldog nem voltam
és sohasem leszek
mert a nőben keresem a férfit
a férfiben pedig a nőt

(...)

az évszázados fák között
még szarvasok és őzek éltek
nyugalomban
nem ismerve sem a farkasokat sem a rókákat
sem az oroszlánokat sem a tigriseket

és még sohasem láttak
 a húsuokra éhes vadászokat
 ezért bizalommal mentek oda
 az egyetlen emberhez
 aki puskát tartott a kezében
 és hallva a lövést nem futottak el
 csak örökre nyitott szemekkel
 néztek csodálkozva a nemlétbe
 a vadász jóllakott a hússal
 de tudatában az elkövetett bűnnek
 holtan zuhant a megölt ártatlan állatok mellé
 és csak az évszázados fák hullatták levél-könnyüket

az évszakok anomáliája

1.

Tavas	Tavas
Nyár	Ősz
Ősz	Tél
Tél	Nyár
Tavas	Tavas
Nyár	Tél
Tél	Ősz
Ősz	Nyár
Tavas	Tavas
Ősz	Tél
Nyár	Ősz
Tél	Nyár

amíg el nem jutunk
ide

Tél
 Ősz
 Nyár
 Tavasz

2.

Tavasz – langyos
 Nyár – meleg
 Ősz – hűvös
 Tél – hideg

Tavasz – langyos
 Nyár – hűvös
 Ősz – hideg
 Tél – meleg

és így tovább
 a lehetőségek határáig

Hozzád (NP)

1.

Amikor a hőségtől megsárgult villamosok
tántorogva
vitték a megkésett utasokat
megálltál előttem
és megszólítottál
egy idegen nyelven

közömbösen mondtam
pár mit sem jelentő szót
és kézszorítás után
különböző irányban indultunk
hogya véletlenre bízunk
további sorsunkat
hány év telt el azóta
de egyre látlak a peronon
amikor a hőségtől megsárgult villamosok
fékeznek
első búcsúnk színhelyén

2.

áll még a fa
a sárga ház előtt
– csak a levelei fogynak évről évre –
ami a csókjainkra vigyázott
esténként
amikor hosszú sétáink után
el kellett válnunk

(...)

a háborúra, igaz, nem emlékszem,
de álmaimban gyakran látom
a mellettem elrepülő puskagolyót
a zuhanó bombákat
és hallok a sebesültek fájdalomteli jajgatását
a haldoklók kiáltozását
és verejtékezve ébredek
nem értem hol voltam
távoli harcok visszhangja kínoz
vagy csecsemőkori emlékeim?

Ima

ősi
mostani
s eljövendő Istenek
emberfeletti
sötét hatalmak

adjatok erőt
adjatok reményt
és izzózzatok ki a gonosz szellemeket
a házból
a városból
az országból
segítsetek nekem élni
vagy meghalni
büszkén
méltósággal
hogyan az utánam jövők
ne szégyenkezzenek
és ne kelljen egész életükben
az én tettem terhét cipelni
Ördög ments meg!

(...)

amikor reggel
az ébresztő óra örült csörgésére felriadva
kinyitom a szemem és a fülem
legelőször madárcsicsergést
hallok az ablakon át
és látom a sápadt reggeli napfényben
a dolgozó madarakat
amint az első kövér falatokat ejtik be
fiókáik szélesre tárt csőrébe
amikor az enyéim még álmukban látják
a filmbeli tájakat
feleségem szétvetett lábakkal
várja ujjaim érintését
de a konyhában már forr a kávé
és gőzével az orrlyukaimon át
az agyamba kúszik
az akarat vagy a kedvetlenség
a végtelenségig ismétlődő emberi kötelességekhez
hogyan ezen a napon is adjak az emberiségnek valamit
aminek köszönhetően
az eljövendő nemzedékek emlékezetében
örökre fennmarad a nevem
de az emberi szervezet
mindezt legyőzi és vigaszt keresve
meztelenül simulok
a mellettem fekvő meztelen testhez
hogyan elfeledkezzem
az egyhangú életről

a jövő

eljön majd a nap
amikor a haragvó istenek
a hozzájuk szálló imákat
halált hintő fegyverekké változtatva
szétzúzzák a világot
és az elszenesedett csontokból
hiúság-szentélyeket
pusztítás-templomokat építenek
ahol a holtsápadt falak között
égett koponyadarabok könyörögnek
hogyan visszkapják az agyukat
és megtalálva a testeket végtagokat
emlékezetből újra teremtsék
a földet az űrben szálló
életet adó
apró humusz szemcsékből

(...)

szenvedély szaggatta teste
nem talált sehol
nyugalmat
hol részegen hevert a földön
hol férfiak felhevült teste alatt lihegve dobálta magát
vagy a dohányfüstön keresztül
nem ismerte fel a világot
vagy kábítószerektől eltompult agyában
rémlátomások születtek
csak másodpercekig látott világosan
de akkor sem értett semmit
most pedig futkosni szeretne az árnyak után
a kórterem fehér falán
de keze lába nem mozdul
csak a szemét nyitja tágra
és ébren és álmában
jelenét és jövőjét siratja
hiszen a múltjáról már mit sem tud

(...)

micsoda ördögi hatalom
volt képes a nőt
a férje
a férfit a barátja
a gyerekeket a szülei ellen uszítani
és az Isten
a Keresztények Istene

a Muzulmánok Istene
miért engedte meg
hogy az Ördög szavára hallgatva
a szomszédjaikat gyilkolják
miközben az Isten meg az Ördög
vihogva szemlélte
hogyan támadnak
idegen seregek
egy darab földért
harcoló népekre
és akit a szomszéd meg nem ölt
az az idegen tankok alatt lelte halálát

(...)

a valóság vastag függőnye mögött
szenderegnek az ismeretlen ábrándok pislákoló csillagai
hogy vulkánok elemi erejével
villanjanak fel a megvalósulás vakító fényével
váratlanul
a családi idill
legkevésbé megfelelő pillanataiban
és átok-lávával
megvetés-villámokkal
semmisítsék meg
a türelmes kezekkel emelt épületeket
és gyűlölet-dzsungelbe kergessék
a hosszan őrzött szerelmet

(...)

minden férfi életében
van egy időszak
amikor a gyerekek már felnőttek
a felesége idő előtt megöregedett
vagy öregnek tartja magát
de ő maga második ifjúkorát éli
és fiatal lányok között
keresve a gyönyört
csak a félresikerült szerelmes éjszaka után
érti meg
hogy csak a pénze volt a fontos
mert ezek a húszévesek
ajkukon gúnyos mosollyal
dugják zsebre az aranygyűrűket
és fiatalságuk tudatában
jóképpű ifjak oldalán lépdelve büszkén
integetnek öreg szeretőiknek

(...)

megjelent a hold
egy magányos fa fölött
és gúnyosan rám nevetett
„te ugyanolyan magányos vagy
mint ez a fa és én”
olvastam fénylő arcán
bár a nagyváros tömege tolongott köröttem
rákacsintottam
és eltűntem

jól tudom
minden éjjel megkeres
és vagy gúnyos
vagy szánakozó tekintettel
követi magányos lépteimet
amíg el nem tűnök
szobám elfüggönyözött ablaka mögött

(...)

amikor a szürke égbolton
hiába keresed
a meg nem értés és gyűlölet
vastag rétegét áttörő napsugarakat
csak a megvetés
radioaktív részecskéit látod hullani
az iszappal beborított földdarabra
amin egyedül te maradtál életben
az atombombákkal teli
fegyverraktárak felrobbanása után
amikor egy magát istennek képzelő örült
elszakította az ÉLET ÉS HALÁL
vérszívet rögzítő zsinórt

(...)

az emlékek között
a feledés ködén át látott
 események fenekén
az irigység és gyűlölet mocsarába merülök
de büszkén magasra tartva a fejem
lassan kimászom a szilárd talajra
de engem meg már senki sem lát
mert volt énem átlátszó árnyékává változtam
és csak éjszakánként ijesztgetem rémálmaikban
az ellenem harcba szálló óriásokat

Hörgéssel végződő beszélgetés

- Fáradt? Mitől?
 - Magamtól.
 - Nem értem.
 - És tetőled!
 - Ha-ha-ha!!!
 - Ez az őrült röhej?
 - Csak úgy, mert...
 - Mert?
 - Én is fáradt vagyok.
 - Te? Mitől?
 - Tetőled és magamtól.
 - No, igen... igen...
 - Nem...nem...
 - Igen!!!
 - Rendben.
 - ...hrr...hrrr...hrrrr...
 - ...hrr...hrrr...hrrrr...
- ÉS CSEND

(...)

az egek visszhangzanak
a fém ablakpárkányra hulló
esőcseppekben

a messzeség hív halkán
a földre hulló
esőcseppekben

az emlékek elhaló hangja van
a ritka fűre hulló
esőcseppekben

amikor lehajolok hozzájuk
apró gyöngyszemeket látok
sárrá olvadni
és már semmit sem tudok
az égi messzeségről
az emlékezet is elhallgatott
csak a jelent érzem
és sejtem a jövőt
habár tudom
az újabb cseppekben
ismét a múlt jön el

(...)

a nap
késő-őszi
sápadt fényében
kinyílt néhány eltévedt virág
a félholt réten
de amikor reggel
arra jártunk
a megálmodott közös életünk
gondjaitól lesújtva
hiába kerestem
ezeket a virágokat
hogy az esküvői koszorúba fonjam
csak száraz kórók
figyelmeztettek
az elkerülhetetlen télre

(...)

mivel nem vagy férfi
soha meg nem érted
hogy ő mit érez
 mire gondol
amikor félig csukott szemekkel
 kezével a szíven
 örök hűséget esküszik
épp úgy én sem tudhatok semmit
a nőről
habár már több mint harminc éve
 ővele élek

Gyűlölködés, háború semmiért

a szőkék
valamiért féltek
 a sötéthajúaktól
ezért sötétbarna parókát hordtak
a kékszeműek
valamiért féltek
 a barnaszeműektől
ezért sötét szemüveget viseltek
az alacsonyok
valamiért féltek
 a magasaktól
ezért duplatalpú cipőben jártak

de a sötéthajúak
a barnaszeműek
a magasak
 hamarosan rájöttek a turpisságra
és ezért most ők kezdtek félni

egyszerre csak
mindkét csoport figyelni kezdte
hogyan ki kivel jár
 ha egy férfi meg egy nő
megpillantott két együtt sétáló férfit
 két együtt sétáló nőt
előbb csak gúnyolták őket
majd leköpdösték
 és végül meg is verték őket
ekkor a két barát
 és a két barátnő kezdett félni
 a nyugodtan sétáló férfi-nő pártól

és egy napon idegen nyelven beszélők
jelentek meg köztük
előbb csak gúnyolták őket
majd leköpdösték
 és végül meg is verték őket
ezért az eddig nyugodt idegenek félni kezdtek

ekkor a hadügyminiszter
 kisebb hadsereget küldött hogy rendet teremtsen
de a katonák között voltak
 szőkék is és barnák is
 kékszeműek is és barnaszeműek is
 voltak férfiak akik nőkkel jártak
 és voltak férfiak akik férfiakkal
 nők akik nőkkel jártak
 és voltak akik az ottani nyelven beszéltek
 de olyanok is akik idegen nyelven beszéltek

ezért a gúnyolódásnak
 köpdösésnek
 verekedésnek egyáltalán nem lett vége
a katonák még több fegyvert kértek
amiket szétszítottak a lakók között

amikor a hadügyminiszter az államelnök kíséretében megérkezett
hogyan ellenőrizze a helyzetet,
csak lerombolt házakat
 halotti csendet
 és bűzös rothadó tetemeket találtak

(...)

mint a kertemben

 a fák meg a szőlőtőkék

 születnek újjá minden évben

 zöldjüket öntve szét a földön

az emberek is újjászületnek

csak számunkra érthetetlen

 felfoghatatlan formában